

Sygn. akt III CSK 333/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko J. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt III Ca .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w sprawie o zapłatę zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 grudnia 2016 r.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga – jej uzasadnienie – jest przesyciona sformułowaniami emocjonalnymi, które w ogóle nie powinny być użyte (np. „zupełne zignorowanie”, „zdumiewająco niezgodny”, „wręcz niewiarygodny”), ale przede wszystkim nie dodają mocy postawionym zarzutom oraz użytym argumentom. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych oraz wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być zwięzłe, rzeczowe, jasne i emocjonalnie neutralne. Liczne, podnoszone ponad potrzebę zarzuty oraz rozwlekłe rozważania i argumenty, powtarzane i akcentowane w różnych miejscach uzasadnienia, z reguły odbierają skardze kasacyjnej siłę przekonywania i osłabiają jej procesową skuteczność (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7 - 8, poz. 83).

Niezależnie od tego skarżący zakwestionował ustalenia Sądu drugiej instancji oraz jego oceny dowodów, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.).

Poza tym, wytykając „zdumiewającą niezgodność z prawem” zaskarżonego wyroku, skarżący lansuje oczywiście błędną tezę, że umowa pożyczki jest umową realną, gdy tymczasem w polskim prawie obligacyjnym od wielu dziesięcioleci jest umową konsensualną, o czym świadczy choćby treść art. 720 k.c.(„dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości”).

Nie wykazano zatem wskazanej w skardze przyczyny kasacyjnej, jak też podniesiono zarzuty, które trzeba ocenić jako bezskuteczne, a przez swą formę – niedopuszczalne.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).